

SPECTACOLE

Roxana Croitoru

Vlad Mugur recidivează cu „Crima din strada Lourcine“

Rege al vodevilului, primul „producător de gaz ilariant“ cum îl numește Emile Augier, Labiche oferă publicului de azi, ca și celui de ieri, două ore în care veselia curge, ironizând fantezia caraghioasă, situațiile nebunești, cu observații fine la adresa naturii umane.

Vlad Mugur se află la a patra premieră în Teatrul Maghiar din Cluj și așteptăm cu mare nerăbdare spectacolul acestui regizor de mare rafinament, ale cărui soluții te surprind la fiecare montare și al cărui spirit rămâne veșnic tânăr și iscoditor, maestru în a lansa și a pune în valoare actorii talentați. Comedia, după propriile-i declarații, este „cel mai complicat stil pentru arta actoricească. Artă ei constă în a păstra umorul și simțul situației, fără să pierzi nici o clipă firescul. Englezii știu cel mai bine acest lucru“. Soluția aleasă e una „englezească“, cea a umorului negru (vezi arderea pantofului sau scena finală cu pisica stăpânei omorâtă în locul celor doi așa-zisi martori la crimă).

Scenografia lui Helmut Stürmer, vechi și credincios colaborator al lui Vlad Mugur, e în acord perfect cu interpretarea regizorală. Urmând în mare indicațiile autorului, spațiul scenic provoacă și pregătește starea spectatorului. Un dormitor spațios, în stilul epocii, cu pereții tapetați în negru, geamuri înalte, uși negre de o parte și de alta a încăperii, în fund o perdea tot neagră, de catifea, care

ascunde patul. Totul induce o atmosferă misterioasă fără a fi lugubră. În acest cadru evoluează cei cinci eroi ai comediei în costume splendid armonizate cu decorul, în nuanțe de gri, bej, violet – creație a scenografei Varga Iro Ilona.

După o noapte de chef, un soț, Lenglume, se trezește în propriu-pat cu un străin. Memoria le joacă feste celor doi, totuși ajung la concluzia că sunt foști colegi de școală și-au petrecut împreună o noapte de pomină. Invitat să rămână la masă, Mistingué află cu stupeoare, ca și Lenglume, de o crimă atroce petrecută pe strada Lourcine. Detaliile crimei sunt citite din ziar cu mare pasiune de Norine, soția lui Lenglume. Cei doi sunt convinși că ei sunt abominabilii criminali care au ciopârțit o biată femeie, cărbunăreasă și, mai mult, că poliția se află pe urmele lor. Din acest moment, acțiunea se precipită, situațiile prefigurate se acumulează debordând în replici amuzante, momente ridicole, chiar grotești. Cei cinci interpreți sunt conduși de regizor cu măiestrie, păstrând pe tot parcursul spectacolului finețea tonului, vivacitatea mișcării, ajungând la adevărate performanțe artistice. Nu pot să nu-l amintesc în mod special pe Bogdan Zsolt (Lenglume) pentru bogăția și firescul personajului creat. Ne-au încântat fiecare în parte și în relațiile dintre ei, actori de mare talent și într-o excelentă formă artistică: Hathazi A., Kardos M. Robert, Biro Jozsef și Borbath Julia. O comedie încântătoare, punctată de muzica lui Nicu Alifantis inspirat compusă și bine interpretată de cinci instrumentiști.

Teatrul Maghiar din Cluj-Napoca, Crima din strada Lourcine de Labiche. Decoruri: Helmut Stürmer. Costume: Vargo Iro Ilona. Cu: Bogdán Zsolt, Hathazi Andras, Kárdos M. Rober, Biró Jozsef, Borbath Julia, M. Kántor Melinda.

SPECTACOLE

Anna Halasz

Cinci timpuri, un personaj, cinci actrițe

La Naționalul din Târgu Mureș încă un spectacol de Petre Bokor. De data aceasta cu trupa „Lucian Blaga“: *Albertine în cinci timpuri* de autorul francez-canadian Michel Tremblay, cuprins deja cu o piesă chiar în patrimoniul dramaturgiei franceze, cooptat de Larousse de un deceniu. Spectacolul acesta apropie perfecțiunea. Nu-mi dau seama în ce măsură depindea reușita sau nereușita de regizor ori de trupă: contactul și curentul dintre cele două entități are misterele sale. Același ritm care a falimentat dramatizarea lui Kundera după Diderot, despre care am mai vorbit, merge ca o mânășă la piesa lui Tremblay.

Este vorba despre o piesă contemporană aruncând un spot de lumină asupra unei existențe feminine, după părerea mea absolut necontemporană. În lumea din Apus așa ceva s-ar putea să fie posibil. În lumea noastră arierată Est-Europeană, integrarea creatoare a femeii în lumea virilă este o realitate de câteva generații, mai ales în mediul intelectual, dar și în mediile tradiționale, ca satul, ca familia țărănească. Ponderea atât productivă, cât și afectivă a femeii este prezentă și conștientizată, familia țărănească fiind o întreprindere productivă, care nu funcționează fără prezența suverană a femeii. Slugărirea, maltratarea femeii a fost și este, totuși, un